

בבואי לבית הספר בתחילת השנה, הבחןתי בתלמיד שהתבלט בהופעתו ולא ניתן היה להתעלם ממנו. שיערו הבלונדי הפרוע, סגנון דיבורו הקולני והליךתו ה"זרוקה" בזמן השיעורים במסדרונות, משכו את תשומת לבי. הייתה סקרנית ושאלתי עליו. המבחן שלו סיפר לי:

"**שמו אליו, הוא לומד בכיתה ד'.** לאלי בעיות התנהלות רבות, הוא נוהג באלים ומרפיע בשיעורים".

ומה לגבי התחום הלימודי?" שאלתי.

"**קיים קשיים רבים בקריאה וכ כתיבה,** ואין לו מוטיבציה ללמידה. בבית הספר ניסו לעזור לו בתחום הלימודי והרגשי אך הוא אינו משתחף פעולה". שתקתי.
"**דרך אגב,**" הוא הוסיף, "הוא למד בכיתת השילוב, איתך. "איתיכי????"

למרות שתיארתי לעצמי שכך יהיה, נבהلتني. בדרך כלל האימה הגדולה שלי היא ילדים עם בעיות התנהלות. אך להפתעתו, יחד עם החשש הגדל, שמחתי. נראה, שהוא בתחום הבטן אמר לי שזהואתגר מעוניין שאוכל להתמודד עימו.

לקח זמן עד תחילת העבודה עם אליו. התყיחשתי לזמן זהה כהזמנות ליצירת קשר ואמון. נהנו להיפגש ליד השער, שם בילה את רוב זמנו. בכל פעם שראיתי אותו, ניהלנו שיחה קצרה וקבועה.

אני: "אלוי, מה נשמע?"

אלוי: "לא בסדר."

ובזה היינו נפרדים לשлом. הרגשתי שהשיחה זו מבטאת המון. היה לי חשוב שידע שאכפת לי ממנו, וזה לא משנה מה הוא אומר או איך הוא מגיב.

כאשר נערך השיעור הראשון שלנו יחד, אליו לא הגיע. הילדים אמרו לי שהוא נמצא ליד השער. נתתי להם עבודה ויצאתי החוצה. ברגעים הללו הייתה לי ספר לחץ, להרים ידיים ולהגיד למנהל שאני לא מסוגלת להתמודד איתו. אבל, לקחת אוויר והחלטתי לנסות דרך אחרת. היה לי חשוב לשדר לאלי, שהוא לא מפחד אותי ושאני מאד רוצה לעזור לו.

יצאתי ושותחתי עם אלי, הוא סירב בכל תוקף להיכנס לשיעור.

אלי: "אני שונא ללמידה ושונא את בית הספר."

עניתי: "לא יתכן שאתה שונא את הכל, חייב להיות משהו שאתה טוב בו
ושאתהओה בעשותו".

אלי השתומם: "אני לא מבין מה זה משנה מה אני אוהב?"

הסבירתי לו: "חשיבותו של דבר זהה כדי שנוכל לשלבו בכיתה, הרי אתה לומד בשביבך ולא בשביבי ולכך חשוב שיהיה לך מעניין בכיתה, שיהיה לך EIF ללמידה".

פתאום, אלי הרים את הראש, בחרן אותו ו אמר: "אני אוהב לפסל, זכיתי במקום ראשון בתערוכת פיסול".

נשמעתי לרווחה והודיעתי לו שבשיעור הבא אני מביאה פלסטילינה והוא מביא את עצמוו. הlected והוא נשאר ליד השער.

הופתעת מהתוצאות שהפגנתי. לא התהננתי בפניו שיכנס לכיתה, הצלחתי לשדר לו שהמצב הזה לא מפחיד אותו. הרגשתי שאני בעננים, הכל הלך בקלות, ישר מצאתי במה להתחבר אליו. עוד לא היה לי מושג מה אני הולכת לעשות עם כל הדבר הזה; ואיך מתוך זה יצא למד אותו קריאה אבל, לא חשבתי על כך. המטרה ברגעים אלו הייתה דבר אחד בלבד, שאלי ייכנס בשיעורים שלי לכיתה ולא יסתובב בחוץ. כאשר הגיע השיעור הבא, אלי בא לכיתה. אמרתי לו שקדם נלמד וזה הוא יוכל ליצור בפלסטילינה. לתרדמתי ושםחתי הוא שיתף פעולה ועבד יפה. עמדתי בהסתמך ונתקתי לו ליצור. כך היה גם בשיעורים הבאים, הוא היה לומד ואחר כך מפסל.

אלי שיתף פעולה מעלה ומעבר למצופה. לעיתים היו שיעורים שבהם היה מגיע לא רגוע ומפריע לשיעור, אבל באופן כללי לא היו התנהגויות מיוחדות יוצאות דופן. בכיתה האם המצב היה שונה. המהנדס סיפר לי בкус עצום כי אלי הרים עליו יד. הוא הוסיף כי הוא מרביץ לתלמידים ונשלח מספר פעמים הביתה. ואני, כל הזמן הזה רק אמרתי תודה לא שהוא לא הרים יד עלי, ושמצאננו בינוינו שפה משותפת.

באמצע השנה המנהלת באה לצפות בי בשיעור. היא התחשבה בי ושאלה:

"מתי את רוצה שאבוא?"

ביקשתי ממנה: "תבוואי לצפות בשיעור של כיתה ד', תראי את אלי".

רציתי להתגאות ולהראות לה כמה שהוא עובד יפה עצמו. איך הוא קורא, כותב ומשתף פעולה. אבל, התכוונות לא לבדוק יצאו לפועל. אלי החליט

שהוא "מפוצץ" ליאת השיעור. ניתן להגדיר את השיעור הזה במילה אחת: קיטסטרופה. אליו הפrium כל השיעור, הוא קם, הסתווב, צעק, ופשות לא נתן לו למד. העברתי שיעור גרוע והייתי מאד מאוכזבת. ממנה, כי רציתי להשוויז בו והוא הרס לי הכל, ומمنני, שלא ידעתי להבחין בכך שמצב זה עשויל להליך אותו. אבל, אירוע זה הביא אותי להכיר אותו טוב יותר. למדתי שמאחורי הדמות שמציג, מסתתר ליד חסר ביטחון ורגיש לשינויים. שניינו היוו במתוח מכך שהמנהל באה לצפות בנו וכל אחד הגיב בצורה שונה.

וכך המשיכו לזרום להם הימים ואלי היה מגיע לשיעורים. לעיתים לומד יותר או פחות, אבל מגיע. يوم אחד אליו בא לשיעור מאד לא רגוע. הוא היה נסער ושאל: "אני יכול לצאת לשותות מים?"

"בסדר, אבל תחזור מהר" השבתי לו.
אליל הלק ולא חזר עד סוף השיעור. לא יצאתי לחפש אחריו, היה לי נוח ושקט בלבדיו. חיפשתי אותו בסוף היום והילדים סייפו לי שהוא מעורב בקטטה וסולק. הרגשתי רואה ואני נראית, רציתי שערימה של חול תכסה אותו, פשוט ליהלום. עד היום אני לא יודעת אם אירוע האלים קרה בהפסקה או בזמן השיעור. אף אחד לא פנה אליו, אבל אני. עם עצמי יודעת שנגתי בחוסר אחריות בכך שלא חיפשתי אותו.

את אליו ראייתי רק לאחר כמה ימים.

שוחחנו בקצרה ולאחר ששאלתי לשולמו אמרתי לו:
"אליל, האירוע פגע באמון בינוינו".

אליל לא ענה, הוא הנחן בראשו ושמט מבטו למיטה.
ידעתי שהוא חטף מספיק על הראש בנושא הקטטה, לא רציתי להמשיך ולהתrief לו. התייחסתי נקודתית לנושא אי החזרה לשיעור.
לאחר חופשת הפסק הלכתית אל אליו לביקור בית. גם אחוטו לומדת אצל וראיתי בכך הזדמנות טוביה לבקר את שניהם ולהעמיק את הקשר. ביתו של אליו היה עבורי הלם תרבותי. דלות רביה, צפיפות נוראית, רטיבות וריח של עובש בחדר שבו ישן. התבוננתי באם העייפה, באחיו שמשפיל אותו ללא הרף, ובאחריות הרבה המוטלת עליו בטיפול מסור באחיו הקטנים. הערכתי אותו יותר מthanmid.

יצאתי מביתו של אליו עם תחשות חזקות, שגם אם לא עבר התקדמות של ממש בקריאה ועודין נמצא בפער גדול, שגם אם עדיין קיימים אירועי אלימים וחוסר תפקוד, מה שחשוב זה מה שיקרה אליו בעתיד. ככל תקווה שהוא

תמיד ידע ויזכור שפעם הייתה מורה שהאמינה בו, שמצוה את הטוב שבו וידעה להעירך זאת. ואולי זה ייתן לו את הכוח להמשיך הלאה, למשוך מעלה ולא ליפול עמוק למיטה. הבנתי שהוא הבסיס של כל הקשר שלנו, אני מאמינה בו שהוא יכול להצלחה. אולי גם הוא מאמין כי אני יכולה להצלחה. אולי אנחנו שורדים אחד בזכות השני. או, כמה שאנו דומים.

באחד הימים למדנו בשיעוד שיר. אחת המשימות בהקשר לשיר הייתה לכתוב על אנשים שפגענו בהם ורצוים לבקש מהם סליחה. אליו הזכיר תלמידים רבים וצין שאצלו הרשימה ארוכה במיוחד...

אמרתי לו: "אני מעריכה את כנותך, תנסה לחשב גם על מבוגרים שבהם פגעת".

אליו אמר בקול שקט: "אני מבקש סליחה, ממן".
zechkti ותמהותי: "ממן?"

אליו המשיך בחיק נבוק: "אני מבקש סליחה שהרסתי לך את השיעור עם המנהלת".
חיבקתי אותו.

במהלך השנה היו גלים רבים ולפעמים הימים היו מאוד סוערים. לעיתים פעulti נכוון ולפעמים שגיתי. אני שלמה עם כל צעד שנעשה ויודעת שככל הצעדים הללו בננו אותנו, ובמיוחד הקשר שלי עם אליו, שעזר לי להוציא ממני את הטוב שבי. אליו הוא תלמיד שהצמיח אותנו, וכפי שאנו מקווה שהוא יזכור אותנו בעtid, כך אני מקווה לזכור אותו ואת הקשר שלי אליו, כי קשר זה נוטע בי את האמון שיש לי מה לתרום ושאני יכולה לעזור ולקדם תלמידים אחרים.
אליו ואני, שני שתילים, הצמיחנו אחד את השני.

אחותו של אליו אמרה לי באחד השיעורים משפט שאמור היה להיות כמחמתה:
"למה את מורה, את צריכה להיות דוגמנית".
"אני אחשוב על זה" עניתי לה.

טוב דוגמנית אני לא הולכת להיות, זה פשוט לא "צנוע", אבל שוב עלתה השאלה והפעם לא רק מתוכי, למה להיות מורה?
אני מניחה שבזכות אליו, ושתילים צעירים נוספים שהשיקתי בדרך, אתן לזה הזדמנות. אולי ישנים עוד כמה ילדים שזקוקים למייס???